

Sygn. akt III AUa 1318/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2017 r. w Lublinie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 6 października 2016 r. sygn. akt IV U 405/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek

III AUa 1318/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 1.03.2016 r. działając na podstawie przepisów art. 88 i art. 89 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) przeliczył emeryturę J. S.. Emerytura ta okazała się być niższa od świadczenia w najniższej wysokości i dlatego też została podwyższona do kwoty najniższej emerytury.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożył ubezpieczony J. S., wnosząc o uwzględnienie do wyliczenia wysokości emerytury okresów odprowadzania składek do ZUS- w wymiarze 15 lat oraz do KRUS- w wymiarze 36 lat.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 6 października 2016 r. oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że J. S., ur. (...), w dniu 8 grudnia 2014 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury. Organ rentowy ustalił, że wnioskodawca wykazał 14 lat i 10 miesięcy okresów składkowych oraz 28 lat i 10 miesięcy okresów pracy na roli. Na okres 28 lat i 10 miesięcy składa się czas od 1.01.1985 r. do 30.06.2014 r., kiedy to J. S. podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników. W związku z tym, decyzją z dnia 28.01.2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 grudnia 2014 r. emeryturę w kwocie najniższej emerytury, tj. 844,45 zł. Wyliczona bowiem przez organ rentowy wysokość emerytury przy uwzględnieniu stażu ubezpieczeniowego J. S., w tym okresów pracy w gospodarstwie rolnym, wynosiła 699,39 zł, co stanowiło sumę kwoty 454,50 zł odpowiadającej okresom składkowym ubezpieczonego w ZUS oraz kwoty 244,89 zł wynikającej z części składkowej świadczenia rolnego za okresy pracy w gospodarstwie rolnym. Decyzja ta zawierała stosowne pouczenie o możliwości wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego. J. S. nie zaskarżył jednak tej decyzji i stała się ona prawomocna.

Decyzją z dnia 1 marca 2016 r. wydaną z urzędu organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury J. S. przez przemnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 29.02.2016 r., czyli 735,39 zł przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,24 %. Ustalona w ten sposób emerytura (737,15 zł) okazała się niższa od kwoty najniższej emerytury (882,56 zł). Dlatego też organ rentowy podwyższył emeryturę ubezpieczonego do wysokości kwoty najniższej emerytury, która wynosi 882,56 zł brutto, czyli 759,13 zł netto.

W toku postępowania odwoławczego ubezpieczony nie przedstawił konkretnych zarzutów do zaskarżonej decyzji. Podał, iż wysokość otrzymywanej emerytury jest za niska, gdyż nie stać go na wykup leków.

Sąd Okręgowy orzekł, że analiza przepisów art. 88 i art. 89 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jak również par. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8.07.2015 r. w sprawie wysokości zwiększenia wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2016 r. doprowadza do wniosku, iż decyzja z dnia 1.03.2016 r. jest prawidłowa. Zgodnie z przepisami art. 88 ust. 2 i 3 ustawy waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Sama waloryzacja polega natomiast na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. W myśl art. 89 ust. 1 tej samej ustawy, wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 89 ust. 3 tej samej ustawy przewidziano, iż zwiększenie o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach Rady Dialogu Społecznego, przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację. Z kolei przepis par. 1 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8.07.2015 r. stanowi, iż w 2016 r. wysokość zwiększenia, o którym mowa w art. 89 ust. 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustala się na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Zaskarżona decyzja odpowiada treści przytoczonych wyżej przepisów.

W treści odwołania ubezpieczony domagał się uwzględnienia przy obliczaniu wysokości emerytury okresów odprowadzania składek do ZUS oraz KRUS. Takie zaliczenie zostało dokonane w prawomocnej decyzji z dnia 28.01.2015 r. W rozstrzygnięciu tym organ rentowy uwzględnił okresy składkowe J. S. zewidencjonowane w ZUS oraz część składkową świadczenia rolnego za okres pracy w gospodarstwie rolnym wynoszącym 28 lat i 10 miesięcy, która, dodając na marginesie, samodzielnie wyniosła 244,89 zł. Organ rentowy w konsekwencji zadziałał na korzyść ubezpieczonego, przyznając mu prawo do najniższej emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. J. S. nie skorzystał z prawa do wniesienia odwołania od tej decyzji.

W niniejszym postępowaniu natomiast Sąd jest władny jedynie do badania prawidłowości decyzji z dnia 1.03.2016 r. rozstrzygającej w przedmiocie waloryzacji emerytury, która uprzednio została przyznana ubezpieczonemu w drodze decyzji z 28.01.2015 r. Dlatego też żądanie wystosowane przez J. S. nie znajduje uzasadnienia w treści obowiązujących przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Od tego wyroku apelację wniósł J. S., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał nieuwzględnienie jego wniosku o ustalenie emerytury w sposób przez niego wskazany - 15 lat ZUS plus emerytura KRUS. Podnosił, że emerytura jest za niska i nie starcza mu na zakup leków i opłat stałych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przede wszystkim należy zauważyć, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Zaskarżona decyzja została wydana z urzędu i dotyczyła przewidzianej w ustawie waloryzacji świadczenia emerytalnego według zasad określonych w art.88 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz.778). W postępowaniu sądowym, wywołanym odwołaniem od decyzji organu rentowego, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala kwestii nieobjętych zakresem decyzji i jego rozstrzygnięcie odnosi się wyłącznie do zaskarżonej decyzji. Skoro decyzja dotyczyła waloryzacji polegającej na przemnożeniu świadczenia przez wskaźnik waloryzacji, Sąd Okręgowy badał, czy organ rentowy przeliczył emeryturę wnioskodawcy w sposób przewidziany cytowanym przepisem ustawy.

Zarzuty apelacji dotyczą wyłącznie ustalenia emerytury poprzez obliczenie jej w sposób wskazany przez wnioskodawcę a nieznany ustawie. Sąd Okręgowy wyjaśnił w uzasadnieniu zakres badania sprawy wskutek odwołania, odniósł się do zarzutów wnioskodawcy, wskazując, że wysokość świadczenia została ustalona ostateczną decyzją z dnia 28 stycznia 2015 roku przyznającą prawo do emerytury. Podnoszone w odwołaniu i apelacji żądanie wnioskodawcy o obliczenie emerytury w sposób przez niego wskazany nie było przedmiotem zaskarżonej decyzji ani wyroku wydanego na skutek odwołania.

Wbrew zarzutom apelacji wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy i zgodny z powołanymi przez ten Sąd przepisami. Bezzasadny jest zarzut naruszenia bliżej nie sprecyzowanych przepisów ustawy o emeryturach i rentach, ponieważ jedyne przepisy, jakie miały w sprawie zastosowanie to art.88 i 89 tej ustawy, określające zasady waloryzacji świadczeń, a wnioskodawca nie zgłaszał zastrzeżeń co prawidłowości dokonanej waloryzacji.

Z tych względów i na mocy art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.